

дървата, стои непокътната. До нея бѣха настанени тогава кухнитѣ.

Той си спомни всичко съвсемъ ясно. Малко по-надолу водоносчицътъ, здравъ и плещестъ балканецъ, бѣше разпрегналъ водоноската и галѣше коня си. Ето на, до оня покритъ съ лиши камъкъ, Нелчановъ бѣше седналъ да почине. . . Всичко си

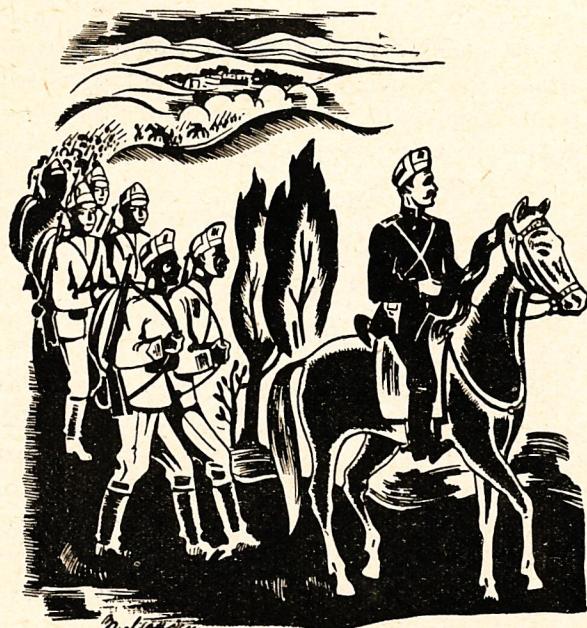
отъ коня и се отправи къмъ една купчина камъни. Разрови ги, и започна да копае съ войнишкия си ножъ. Следъ малко той изкопа изъ земята малка кутия, отъ която извади сребъренъ джебенъ часовникъ. На капацитетъ му отвънъ, потъмнѣлъ надписъ гласѣше: „За отлична стрелба на подофицеръ Д. Нелчановъ“.

Полковникътъ цѣлуна часовника, сне шапката си и колѣничи предъ камънитѣ. Едра сълза залжкатуши по набръчканото му лице. „Брате“! — прошепна той — „Ето, азъ пакъ дойдохъ при тебе въ Македония“ . . .

Близко, въ завоя на пътя, се вдигна прахъ. Колоната идѣше. Първите офицери и войниците, които видѣха колѣничилия полковникъ — спрѣха. Тѣ, сякашъ, отведнажъ разбраха скръбъта на своя командиръ. Приближиха тихо и сѫщо колѣничиха.

Когато следъ малко полковникътъ стана и видѣ колѣничилите свои войници, нови сълзи бликнаха въ очите му и нѣщо задави гласа му. Той даде знакъ и тѣ станаха. Адютантътъ приближи до него и попита:

— Гробътъ на нѣкой български войникъ, — господинъ полковникъ, — нали?

бѣше останало все сѫщото — не- промѣнено въ изминалия четвъртъ вѣкъ. Само времето и тия млади хора, които викаха „ура“, бѣха други.

По едно време той спрѣ и се загледа въ една поляна. „Тукъ е“, — прошепна самъ на себе си полковникъ Нелчановъ и вѣзви. Ко- гато дойде до поляната, той слѣзе